

[Krogh.]

efter at handelsministeren fra den 1. oktober 1948 ophævede pligten for børnene til at aflevere margarinemærker.

Da daværende socialminister Strøm i marts 1950 fremsatte forslag om påny at forlænge loven, var man nået frem til samlede offentlige udgifter på 10—12 mill. kr., og tilskuddene til kommunerne til afholdelse af disse udgifter var steget til 4 mill. kr. — i de første mange år var grænsen sat ved 100 000 kr. Tilskudsbeløbet var umiddelbart forud, i april 1949, overført fra staten til den fælleskommunale udligningsfond.

Ved behandlingen af loven i foråret 1950 udtalte venstre, at „det er mindretallets“, altså venstres, „principielle opfattelse, at den offentlige skolebespisning i sin nuværende form bør være en ren kommunal opgave. Det må være sundest og rigtigst, at ikke blot skønnet over betimeligheden af en foranstaltning som offentlig skolebespisning, men også det fulde ansvar for dens økonomiske rækkevidde lægges i de lokale myndigheders hænder.“ Loven blev da også dengang gennemført mod venstres stemmer. Det samme principielle syn har mit parti i dag, og vi må derfor også nu gå imod lovforslaget.

Indtil nu er det ikke lykkedes os at trænge igennem med dette principielle syn, selvom vi i 1951 nåede et stykke frem. Opgavens omfang begrænsedes, idet de samlede offentlige udgifter nedsattes betydeligt, bespisningsperioden nedbragtes fra 12 til 6 måneder, og loven kom kun til at omfatte de første 6 årgange af skoleleverne + eventuelt $\frac{1}{4}$ l sødmælk daglig til 7. klasse. Der blev givet valgfrihed mellem et måltid varm mad, en skolefrokost eller $\frac{1}{4}$ l mælk + et vitamintilskud, og der blev lagt loft over refusionsbeløbene fra den fælleskommunale udligningsfond, således at de kun kunne ydes med højst $\frac{1}{3}$ af 65 øre pr. måltid og 20 øre pr. $\frac{1}{4}$ l mælk. Egentlig ønskede vi dengang bespisningstiden begrænset til november—marts, altså 5 måneder, som det oprindeligt var fastsat i loven, ligesom vi ønskede bespisningen begrænset til de 5 første årgange. Jeg skal ikke komme med nogen nærmere motivering for dette. Det turde være selvindlysende, at i sommerhalvåret med sommervarmen og den rigeligere

adgang til vitaminer er bespisningen ikke så påkrævet som om vinteren.

På radikalt initiativ indførtes imidlertid i 1951 den 6. bespisningsmåned, og den 6. årgang elever kom også med i loven.

Når loven nu optages til revision, fastholder vi som vort principielle syn, at skolebespisningen fuldt og helt bør være en kommunal foranstaltning. Vi erkender, at forholdene kan være sådan, at skolebespisning i enkelte kommuner kan være motiveret, men lykkeligvis er forholdene sådan i vort land, at den langt flere steder er ganske upåkrævet. Vi finder, at initiativet til skolebespisningen bør tages af kommunerne, og at omkostningerne derved bør bæres af disse fuldtud. Hjemmenes opgaver og ansvar bør ikke forflygtiges gennem offentlig forsorg, hvor en sådan ikke er påkrævet.

Den nugældende lov har efter vor opfattelse virket fuldtud fyldestgørende, og den ved revisionsforslaget foreslåede udvidelse af loven må vi derfor ganske afvise. Hvis der bliver nedsat et udvalg, kan vi se på sagen og undersøge, om det vil være gørligt at finde frem til et revisionsforslag i nærheden af de bestemmelser, som lovforslaget af 1951 byggede på, og så tage stilling til det. Dog bør det vist for tydeligheds skyld siges, at enhver bestemmelse, der rækker udover de rammer, som er fastsat i den nugældende lov, vil vi vende os imod, medmindre der kan fremføres absolut overbevisende grunde derfor.

Poul Sørensen: Jeg skal afstå fra at gennemgå lovforslagets bestemmelser og skal til indledning blot sige, at vi for vort vedkommende ikke kan medvirke til lovforslagets gennemførelse.

Jeg vil gerne gøre nogle enkelte bemærkninger af mere principiel karakter om selve sagen. Jeg vil straks slå fast, at det materiale, der her er forelagt for os, ingenlunde har overbevist os om, at den ordning, som nu eksisterer, er mindre egnet end den nu foreslåede. Ser man på de opgørelser, der foreligger om lovens anvendelse, viser det sig, at der ikke er sket synderlige fremskridt. Efter den sidste opgørelse var der et par og halvtreds kommuner, der havde bragt loven i anvendelse, og af bemærkningerne til lovforslaget ser man, at tallet nu er nået op på 63. Det ville være af interesse,